

Rolnummer 4945
Arrest nr. 64/2011 van 5 mei 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door de beslagrechter te Gent.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 18 mei 2010 in zake D. D.G. tegen C.M., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 2 juni 2010, heeft de beslagrechter te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 1404 Ger.W. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het aan de schuldenaar van een schuldvordering tot levensonderhoud die veroordeeld is bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing waartegen verzet of hoger beroep is ingesteld, op absolute wijze de mogelijkheid van kantonnement ontzegt, minstens de mogelijkheid van kantonnement ontzegt voor het onderhoudsgeld dat verschuldigd is voor de periode die aan het instellen van de vordering tot het verkrijgen van onderhoudsgeld voorafgaat, terwijl aan andere schuldenaars het recht van kantonnement slechts is ontzegd voor zover de rechter die uitspraak doet over de vordering zelf, voor alle veroordelingen die hij uitspreekt of voor een deel ervan, die mogelijkheid heeft uitgesloten op grond van de beoordeling dat de vertraging in de regeling de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt ? ».

Memories zijn ingediend door :

- D. D.G.;
- C.M.;
- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- C.M.;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 17 februari 2011 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. S. De Cleen *loco* Mr. S. De Taeye, advocaten bij de balie te Gent, voor C.M.;
  - . Mr. E. Jacobowitz, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en F. Daoût verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Bij vonnis van de Jeugdrechtbank te Gent van 23 februari 2010 werd D. D.G. veroordeeld tot het betalen van een maandelijkse onderhoudsbijdrage voor zijn minderjarig kind. Dat vonnis beval, met toepassing van artikel 58, vierde lid, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, de voorlopige tenuitvoerlegging ervan. De toekenning van de uitvoerbaarheid bij voorraad, gevorderd door C.M. en niet betwist door D. D.G., werd niet in het bijzonder gemotiveerd.

Op 18 maart 2010 werd dat vonnis betekend en aan D. D.G. bevel tot betaling gegeven. Op 23 maart 2010 heeft D. D.G. hoger beroep tegen het voormelde vonnis van de Jeugdrechtbank ingesteld en op 24 maart 2010 heeft hij bij eenzijdig verzoekschrift aan de voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent gevraagd, in hoofdorde, de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis van de Jeugdrechtbank te schorsen tot de uitspraak van de rechter in hoger beroep en, in ondergeschikte orde, hem toe te laten de sommen waartoe hij werd veroordeeld te kantonneren. Die vordering werd bij beschikking van 25 maart 2010 ongegrond verklaard. Op 30 maart 2010 werd het exploit van uitvoerend beslag op roerende goederen aan D. D.G. betekend.

Bij dagvaarding van 28 april 2010 heeft D. D.G. bij de verwijzende rechter een vordering ingesteld die strekt tot, in hoofdorde, de nietigverklaring van het uitvoerend roerend beslag en de opheffing ervan binnen vierentwintig uur na de beschikking, in ondergeschikte orde, de schorsing van de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis van de Jeugdrechtbank van 23 februari 2010 en, in meer ondergeschikte orde, de toelating om het verschuldigde bedrag te kantonneren.

Wat dat laatste aspect betreft, stelt de verwijzende rechter vast dat artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek, voor schuldvorderingen tot levensonderhoud, in een uitzondering voorziet op het recht van de schuldenaar die is veroordeeld bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing waartegen verzet of hoger beroep is aangetekend, tot kantonnement over te gaan. Dan rijst volgens de verwijzende rechter de vraag of het verschil in behandeling tussen schuldenaars van alimentatie en andere schuldenaars, kan worden verantwoord. Meer in het bijzonder rijst de vraag of de absolute uitzondering waarin artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek voorziet, kan worden verantwoord voor het verschuldigde onderhoudsgeld dat is vervallen vooraleer de vordering betaling van onderhoudsgeld werd ingesteld. Het lijkt volgens de verwijzende rechter niet onredelijk dat, bij de beantwoording van de vraag of het kantonnement moet worden uitgesloten, rekening wordt gehouden met het onderscheid tussen, enerzijds, de in het verleden vervallen onderhoudsbijdragen en, anderzijds, de onderhoudsbijdragen die na het instellen van de eis vervallen. Vervolgens stelt de verwijzende rechter de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van D. D.G.

A.1. De situatie van een schuldenaar die bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing is veroordeeld voor een schuldvordering tot levensonderhoud, is vergelijkbaar met de situatie van een schuldenaar die bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing voor een andere schuldvordering is veroordeeld. Het feit dat de wetgever, in artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek, in een afwijking van de mogelijkheid tot kantonnement voorziet voor schuldvorderingen tot levensonderhoud, betekent op zich niet dat zulke schuldvorderingen van andere schuldvorderingen zouden verschillen. Immers, de enige reden waarom de wetgever schuldvorderingen tot levensonderhoud, wat het kantonnement betreft, op een andere wijze behandelt, is in de « uiterst dringende aard » van zulke schuldvorderingen gelegen. Het gegeven dat vorderingen tot onderhoudsgeld in bepaalde gevallen uiterst dringend kunnen zijn, belet niet dat het in wezen gewone schuldvorderingen blijven, die vergelijkbaar zijn met andere schuldvorderingen, zoals schuldvorderingen inzake leefloon, werkloosheidsuitkering en maatschappelijke dienstverlening, die eveneens zeer dringend kunnen zijn.

Op zijn minst zijn schuldvorderingen tot levensonderhoud die zijn vervallen vooraleer de vordering tot betaling van onderhoudsgeld door de schuldeiser is ingesteld, vergelijkbaar met andere schuldvorderingen. Het uiterst dringend karakter is immers niet te verantwoorden in het geval waarbij een schuldenaar wordt veroordeeld tot betaling van vervallen onderhoudsgelden.

A.2. D. D.G. betoogt dat het verbod van kantonnement voor de onderhoudsplichtige schuldenaar werd ingevoerd om te vermijden dat een onderhoudsplichtige de onderhoudsgelden zou kantonneren, ten gevolge waarvan de onderhoudsgerechtigde, in afwachting van de uitspraak in hoger beroep of op verzet, geen onderhoudsgelden zou ontvangen en aldus in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen tot na de uitspraak over het hoger beroep of het verzet. Aldus worden enkel de belangen van de onderhoudsgerechtigde schuldeiser gediend, terwijl de belangen van de onderhoudsplichtige schuldenaar worden veronachtzaamd. Het verbod van kantonnement kan voor de onderhoudsplichtige schuldenaar evenzeer tot een mensonwaardige situatie leiden : wanneer het vonnis van de eerste rechter wordt hervormd, bestaat het risico dat een onderhoudsplichtige de door hem betaalde maar nadien onverschuldigd gebleken onderhoudsgelden niet meer kan recupereren ten gevolge van de insolventie van de vermeende onderhoudsgerechtigde.

Volgens D. D.G. heeft de wetgever geen rekening gehouden met het gegeven dat het menswaardig bestaan van een onderhoudsgerechtigde niet in het gedrang komt, wanneer diens vordering op vervallen onderhoudsgelden betrekking heeft. Vermoed kan worden dat een schuldeiser van onderhoudsgelden die geruime tijd wacht alvorens zijn vordering in te stellen, niet op dringende wijze nood heeft aan die onderhoudsbijdragen. De in het geding zijnde maatregel is dan ook niet pertinent om het nagestreefde doel te bereiken, wanneer het gaat om reeds in het verleden vervallen onderhoudsgelden.

Bovendien is de in het geding zijnde maatregel niet evenredig met het nagestreefde doel. Allereerst is die maatregel restrictiever dan noodzakelijk om dat doel te bereiken : de wetgever kon ervoor opteren de uitsluiting van het kantonnement enkel van toepassing te verklaren op schuldvorderingen tot levensonderhoud die vervallen na het instellen van de vordering van de schuldeiser. Vervolgens is het verbod van kantonnement te absoluut, doordat de rechter over geen enkele beoordelingsbevoegdheid beschikt. D. D.G. ziet niet in waarom in het geval van een schuldvordering tot levensonderhoud de rechter over geen enkele appreciatiebevoegdheid beschikt, wat de mogelijkheid van kantonnement betreft, terwijl voor andere schuldvorderingen de rechter wel kan beoordelen of er al dan niet reden is tot kantonnement (artikel 1406 van het Gerechtelijk Wetboek). Hij besluit dat de absolute onmogelijkheid voor de schuldenaar van vervallen onderhoudsgelden om over te gaan tot kantonnement, minstens wat betreft de onderhoudsgelden die verschuldigd zijn voor de periode die aan het instellen van de vordering voorafgaat, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt.

Standpunt van C.M.

A.3. In hoofdorde wijst C.M. erop dat een soortgelijke prejudiciële vraag reeds door het Hof in zijn arrest nr. 197/2009 van 17 december 2009 ontkennend werd beantwoord.

A.4. In ondergeschikte orde betoogt zij dat schuldenaars van een vordering tot levensonderhoud niet kunnen worden vergeleken met schuldenaars van andersoortige vorderingen. Schuldvorderingen tot levensonderhoud strekken immers ertoe de onderhoudsgerechtigde in staat te stellen een menswaardig leven te leiden, terwijl zulks voor andere schuldvorderingen niet per definitie het geval is.

A.5. In meer ondergeschikte orde is zij van oordeel dat het verschil in behandeling redelijk is verantwoord. Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat de uitzondering op de regel van het recht op kantonnement inzake de schuldvordering tot levensonderhoud wordt verantwoord door de « uiterst dringende aard » van het levensonderhoud. Het kantonnement van de gelden, nodig om in de kosten van levensonderhoud te voorzien, zou ertoe leiden dat de schuldeiser volledig zou worden beroofd van de voordelen van zijn titel en dat hij aldus niet in staat zou worden gesteld om een menswaardig leven te leiden. Dat geldt ook voor vervallen onderhoudsgelden die betrekking hebben op de periode van vóór het instellen van de vordering. Het tijdstip waarop de vordering wordt ingesteld heeft niets uit te staan met de uiterst dringende aard van het levensonderhoud. Dat tijdstip wordt immers bepaald door individuele omstandigheden en persoonlijke aspecten van de zaak, zoals het feit dat partijen eerst een akkoord hadden bereikt of dat partijen nog onderhandelden. Bovendien heeft een schuldeiser van levensonderhoud reeds geruime tijd geduld moeten oefenen en bijzondere inspanningen moeten leveren om zijn aanspraken via de rechter te realiseren, zodat het absolute verbod van kantonnement voor dat soort van schuldvorderingen een pertinente maatregel is. Die maatregel is tevens evenredig met het doel en de gevolgen ervan. Het nadeel verbonden aan het verbod van kantonnement, namelijk

het risico dat de schuldenaar loopt bij het recupereren van onverschuldigd betaalde gelden, weegt geenszins op tegen het voordeel van de schuldeiser om een menswaardig leven te leiden dat door de schuldvordering tot levensonderhoud wordt verwezenlijkt. De bodemrechter laten oordelen over het al dan niet uitsluiten van het kantonnement brengt overigens een bijkomende bewijslast mee voor de schuldeiser, die dan zou dienen aan te tonen dat hij een ernstig nadeel lijdt wanneer het kantonnement zou worden toegelaten. Het is niet uitgesloten dat de schuldeiser in voorkomend geval dat bewijs niet zal kunnen leveren.

A.6. De verwijzing door D.D.G. naar schuldvorderingen inzake leefloon, werkloosheidsuitkering en maatschappelijke dienstverlening is volgens C.M. niet pertinent, vermits het Hof in zijn arrest nr. 197/2009 reeds heeft geoordeeld dat dergelijke schuldvorderingen eveneens schuldvorderingen tot levensonderhoud zijn in de zin van artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek.

Standpunt van de Ministerraad

A.7. De Ministerraad is van oordeel dat de schuldenaars van alle vorderingen tot levensonderhoud voldoende vergelijkbaar zijn met alle andere schuldenaars. In dat verband wijst hij erop dat uit het arrest nr. 197/2009 volgt dat de term « levensonderhoud » in artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek betrekking heeft op alle vorderingen die ertoe strekken in het levensonderhoud te voorzien.

A.8. Het criterium van onderscheid is objectief, vermits het verbod op kantonnement uitsluitend op de schuldenaars van vorderingen tot levensonderhoud van toepassing is. De uitzondering op de regel van het recht op kantonnement inzake de schuldvordering tot levensonderhoud wordt door de « uiterst dringende aard » van het levensonderhoud verantwoord.

De in het geding zijnde maatregel sorteert geen kennelijk onevenredige gevolgen. In dat verband merkt de Ministerraad eerst op dat de rechter maar tot de voorlopige tenuitvoerlegging van een vonnis beslist wanneer hij van oordeel is dat uitzonderlijke omstandigheden zulks verantwoorden, vervolgens dat het kantonnement een recht voor de schuldenaar vormt om zijn vermogen te beschermen tegen een voorlopig uitvoerbaar verklaarde rechterlijke beslissing en ten slotte dat de rechter het kantonnement kan uitsluiten wanneer hij van oordeel is dat de vertraging in de uitvoering van zijn uitspraak de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt. De wetgever heeft terecht geoordeeld dat een dergelijk ernstig nadeel inherent verbonden is aan schuldvorderingen tot levensonderhoud die het voorwerp uitmaken van een vonnis dat voorlopig uitvoerbaar werd verklaard. De rechter die over het bodemgeschil uitspraak doet, zal immers de gegevens van de zaak en de dringende noodzakelijkheid onderzoeken. Wanneer de rechter van oordeel is dat de uitvoering van het vonnis niet met de gewone rechtsmiddelen kan worden geschorst, vloeit daaruit noodzakelijk voort dat de vordering tot levensonderhoud in kwestie een uiterst dringende aard heeft en dat de betrokkene een ernstig nadeel zal lijden indien de bedragen zouden worden gekantonneerd. Het is de bodemrechter die de keuze heeft om de principieel schorsende werking van de rechtsmiddelen, vermeld in artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek, al dan niet uit te sluiten. Wanneer de rechter tot de voorlopige tenuitvoerlegging van zijn vonnis besluit, dan is de dringende noodzakelijkheid voorhanden. Aangezien de vordering strekt tot het verkrijgen van levensonderhoud, spreekt het voor zich dat de betrokkene bij een eventueel kantonnement een ernstig nadeel zal lijden. Hij kan dan immers, zolang er geen rechterlijke eindbeslissing is genomen, niet in zijn levensonderhoud voorzien. Bijgevolg heeft de in het geding zijnde maatregel, die ertoe strekt de schuldeisers van vorderingen tot levensonderhoud te beschermen, geen kennelijk onredelijke gevolgen. Bovendien vloeit uit het arrest nr. 197/2009 impliciet maar zeker voort dat de uitsluiting van het recht op kantonnement voor bepaalde categorieën van personen niet kennelijk onevenredig is, gelet op het door de wetgever nagestreefde doel.

A.9. In tegenstelling tot hetgeen D.D.G. beweert, kan het verbod op kantonnement, voor de onderhoudsplichtige schuldenaar, niet leiden tot een mensonwaardige situatie. In beginsel kan de betaling van onderhoudsbijdragen niet tot een dergelijke situatie leiden en bovendien kunnen de onderhoudsbijdragen krachtens artikel 209 van het Burgerlijk Wetboek in voorkomend geval worden aangepast.

Volgens de Ministerraad beweert D.D.G. ten onrechte dat uit het gegeven dat een partij met het instellen van een vordering tot toekenning van onderhoudsgelden heeft gewacht, *ipso facto* volgt dat die partij zich niet in een uiterst dringende situatie bevindt. De uiterst dringende noodzakelijkheid kan zich immers pas later voordoen en onderhoudsgelden, zelfs met betrekking tot een periode die aan de eis voorafgaat, kunnen noodzakelijk zijn om een mensonwaardige situatie te voorkomen of te verhelpen.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt :

« Met uitzondering van schuldvorderingen tot levensonderhoud, komt hetzelfde recht op dezelfde wijzen, onder dezelfde voorwaarden, volgens dezelfde rechtspleging toe aan de schuldenaar die veroordeeld is bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing waartegen verzet of hoger beroep is ingesteld, alsook wanneer schorsing van die vervolgingen is bevolen.

De storting heeft plaats met bijzondere bestemming van de som tot afdoening van de schuldvordering van de beslaglegger en geldt als betaling voor zover de beslagene erkent schuldenaar te zijn of als zodanig wordt erkend ».

B.2. Die bepaling stelt de schuldenaar in staat om de som te kantonneren die hij aan zijn schuldeiser verschuldigd is, krachtens een uitvoerbare rechterlijke beslissing, indien hij verzet of hoger beroep aantekent, teneinde zich, in geval van vernietiging van de beslissing, te wapenen tegen de insolventie van de tegenpartij. Zij sluit de schuldvorderingen « tot levensonderhoud » uit van de mogelijkheid van kantonnement, zodat een schuldenaar van een schuldvordering tot levensonderhoud die werd veroordeeld bij een uitvoerbare rechterlijke beslissing steeds ertoe is gehouden daaraan gevolg te geven, zelfs indien hij verzet of hoger beroep aantekent tegen de beslissing waarbij hij wordt veroordeeld.

B.3. Voor alle andere schuldvorderingen kan, krachtens artikel 1406 van het Gerechtelijk Wetboek, « de rechter die uitspraak doet over de vordering zelf, [...] beslissen dat er geen reden is tot kantonnement voor alle veroordelingen die hij uitsprekt of voor een deel ervan, indien de vertraging in de regeling de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt ».

B.4. Het Hof wordt ondervraagd over de bestaanbaarheid met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, van artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek, doordat die bepaling de schuldenaar van een schuldvordering tot levensonderhoud, in tegenstelling tot andere schuldenaars, het recht op kantonnement ontzegt, of minstens het recht op kantonnement ontzegt voor het onderhoudsgeld dat verschuldigd is voor de periode die aan het instellen van de vordering tot het verkrijgen van onderhoudsgeld voorafgaat.

B.5. Artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek staat in dit Wetboek vermeld sinds de aanneming ervan in 1967. De uitzondering op de regel van het recht op kantonnement inzake de schuldvordering tot levensonderhoud werd verantwoord door de « uiterst dringende aard » van het levensonderhoud, zodat beslist werd dat « men [...] geen kantonnement [zou] kunnen toelaten dat de schuldeiser zou beroven van de voordelen van het eigenlijke onderhoud die zijn titel hem toekent » (*Parl. St.*, Senaat, 1963-1964, nr. 60, p. 306).

B.6. De schuldvordering tot levensonderhoud strekt ertoe de schuldeiser van zulk een schuldvordering in staat te stellen een leven te kunnen leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. De hulp die een schuldeiser van levensonderhoud moet worden toegekend, heeft dus per definitie een vitaal en dringend karakter.

Bijgevolg is het redelijk verantwoord de schuldeiser van een vordering tot levensonderhoud anders te behandelen dan andere schuldeisers, wat betreft de mogelijkheid die aan de schuldenaar wordt geboden om de gevorderde sommen te kantonneren in afwachting van de op het beroep gewezen beslissing.

Overigens heeft het Hof in zijn arrest nr. 197/2009 van 17 december 2009 geoordeeld dat, wanneer artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek in die zin wordt geïnterpreteerd dat de uitsluiting van de mogelijkheid van het kantonnement waarin het voorziet voor de schuldvorderingen tot levensonderhoud, van toepassing is op de schuldvorderingen inzake maatschappelijke dienstverlening en op de schuldvorderingen inzake leefloon, die bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

B.7. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de uitsluiting van de mogelijkheid van het kantonnement, ook ten aanzien van het onderhoudsgeld dat verschuldigd is voor de periode die aan het instellen van de vordering tot het betalen van het onderhoudsgeld voorafgaat. Uit het feit dat een schuldeiser van onderhoudsgeld heeft gewacht om die vordering in te stellen, kan niet worden afgeleid dat het voorzien in zijn levensonderhoud geen uiterst dringend karakter zou hebben. Bijzondere omstandigheden kunnen in voorkomend geval de schuldeiser ertoe hebben gebracht zijn vordering uit te stellen.

B.8. Voor het overige zou niet redelijk kunnen worden aangevoerd dat het verbod van het kantonement de schuldenaar van een schuldvordering tot levensonderhoud zou kunnen plaatsen in een situatie die niet beantwoordt aan de menselijke waardigheid in de hypothese dat die schuldenaar, geconfronteerd met de insolventie van de schuldeiser van levensonderhoud, in de onmogelijkheid zou verkeren de sommen te recupereren die hij ten onrechte heeft betaald wegens het eerste vonnis dat later werd hervormd.

Het bedrag van de schuldvorderingen tot levensonderhoud wordt immers bepaald rekening houdend met de draagkracht van de schuldenaar van een schuldvordering tot levensonderhoud en kan, met toepassing van artikel 209 van het Burgerlijk Wetboek, worden aangepast op zijn verzoek indien diens draagkracht verandert. Hieruit vloeit voort dat de schuldenaar van een schuldvordering tot levensonderhoud geen risico loopt dat even groot is als datgene dat de schuldeiser kan lopen om niet te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud overeenkomstig de menselijke waardigheid indien het kantonement van de schuldvorderingen tot levensonderhoud was toegestaan.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1404 van het Gerechtelijk Wetboek schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre het voorziet in de uitsluiting van de mogelijkheid van het kantonnement voor de schuldvorderingen tot levensonderhoud.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 5 mei 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt